

# Kimyası bozulan insanlık

Akif Emre, 6 Nisan 2017

[http://www.yenisafak.com/yazarlar/akifemre/kimyasi-bozulan-insanlik-2037183?utm\\_source=partners&utm\\_medium=gazeteoku.com&utm\\_campaign=feed](http://www.yenisafak.com/yazarlar/akifemre/kimyasi-bozulan-insanlik-2037183?utm_source=partners&utm_medium=gazeteoku.com&utm_campaign=feed)

Kimyası bozulmuş bir dünyada önce çocuklar ölür.

Yüzlerinde asılı kalan o masum tebessüm solarken insanlığın bozulan kimyasına son bir bakıştır çocukların ölümü...

Çocuklar ölürken bile bize yitirdiğimiz bir şeyleri hatırlatır.

Yan yana dizilmiş çocuk bedenleri ruhunu yitirmiş bir çağın kararan vicdanını gösteren işaret taşları gibidir. Neyi nerede kaybettiğini ihtar eden işaret taşları.

Çocuklar sevinçlerini de hüznelerini de saklayamazlar. Gök genişliğinde gülen sevinçleri, dünyanın tüm hüznlerinden damlayan gözyaşları ile bir masumiyet bestesidir. Apaçık ve masum ifadeleri dünyanın aynasıdır aslında.

Çocukların gözlerinden okunur insanlığın ruhu. Gözlerindeki hüznle neye maruz kaldıklarını değil adım attıkları dünyanın nelerden yoksun olduğunu, hangi kıymetlerin elden çıktığını, benliğimizde nelerin kararmaya yüz tuttuğunu ihtar ederler...

Hayat dolu ışıltılı gözler hâlâ yitirmedikimiz, hâlâ insanlığımız adına sahip çıkılması her ne varsa onların titrek bir sevinçle parıldayan ışıltıları...

Donup kalan bir çift göz, üzüntü ve korkudan çok, insanlığımızın düştüğü çizgide hayret ve dehşete düşmüş bir masum çehre...

Orada öylece adeta asılı kalmış, insanlığın sığıdığı çizgiyi gözlüyor.

“Ey insan, sığıdığın çizgiden utan!” diyen son bir bakış dünyaya...

Bir çocuk çehresi hâlâ vicdanı kararmamış olanları neden sarsar? Henüz hayatı tatmamış olmanın saflığını ve de masumiyetini koruduğu için mi?

Evet, büyük ölçüde vicdanını iptal etmiş insanlıkla henüz tanışmadığı için belki. Ama asıl bizi sarsan şey, bizim kaybettiklerimizi çocukların gözlerinden okuyor olmamızdır. Çocukların gözlerinde parıldayan hüzneleri gibi sevinçleri de büyüklerin dünyasına derinden bir bakıştır, hesapsız, masum bir ruhun dışa açılan pencereleridir.

Sıra sıra dizilen çocuk bedenlerinde donup kalan ve bize hep bakacak olan ışığı solmuş açık gözler savaş hukukunu bile çoktan kaybeden bir insanlığın bozulan kimyasına takılı kalmıştır. Bu

nedenle çocukların acısı da sevinci de içimizi titretir. Ya sevince boğar bizi, yahut utancın, hüznün en ağır bedeli olarak karşımıza çıkar...

Kaybettiklerimizi, çürüyen yanlarımızı, bozulan insanlık hikâyemizi hatırlatan kirlenmemiş sayfadır o yüzler...

Modern dünyanın kimyasal silahları, bozulan kimyamızın mağdurları olarak tarihin sayfalarında asılı kalacak öylece. Bu coğrafyanın geçmişinde, kadim medeniyetlerinde tanık olmadığı, kimyası bozulmuş bir insanlığın, insanlık sapması halin güç ve iktidar uğruna çekilen yekûn çizgisidir, sıra sıra dizili masum bedenler: Ey insanlık, sığıdığın çizgiden utan! Ve ey bu coğrafyanın evlatları, bedenlerimizle ödediğimiz düşüşün şiddetinden ibret al...

Bir coğrafyanın, uygarlığın, topyekûn insanlığın kimyası bozulmuşsa açılan yaralar kolay kolay şifa bulmaz.

Çocuk bedenlerinin vicdanlarımızda bırakacağı izin derinliği, ruhlarımızı sarsan titreşimin şiddeti oranında olacak insanlığımıza dönüş imkânı.

Kimyasal silahın verdiği acının bedelini küçük bedenleriyle ödediler; daha derinlerdeki acı insanlığın kimyasının bozulmasıdır...